

Madár János

Elárvult idő

Almafa voltam egykoron,
és világra kitárt fény.
Most itt hunyorgok félszegen
a kövek megvakult szemén.

Éjszaka tekintete,
törékeny lombok hű fia lettem.
Gyöngé ágként az elhagyott
tájba beleremegtem.

Félek már magamtól,
mintha teljesen árva volnék.
Apám, anyám sírjához
— — — örökre lehajolnék.

De minden mozdulat seb
és — — — utolsó fájdalom.
Hogy elvakart szívvel
magyar éghez és földhöz ér dalom.

Hiába énekelek már
a legszebb tavaszról.
Mert a rügyek mögül
anyám dőlt keresztje szól.

Fekete hangok verődnek
fától fáig és csöndtől csöndig velem.
A gyermekkor törékeny
erdejét már meg sem ismerem.

Idegenként állok, és nézek
riadtan — — — magamra.
Aki voltam, aki vagyok,
már bajaim közt is védtelen hagyna.

Elveszíteni a folyót, a hegyeket
nem akarom mégsem.
Belém kapaszkodik a víz,
a szél véremmel egészen.

Fogja vállamat valami
megmagyarázhatatlan távol.
A messzi tüzek hiába karmolnak,
zúznak, nem élhetek máshol.

Csak itt, ezen a földön lehetek
boldog és boldogtalan.
Ha bánatom és örömöm
magyar lelkeken suhan.

Mert magyarnak lenni:
szent és romolhatatlan küldetés.
Világgá kiáltott haza — — —
amit a sors örökre szívünkbe vés.

Kerekes Sándor: Trianon – tétlenül